

FLOR DE CARD

SANT LORENÇ DES CARDASSAR

BOLLETÍ-REVISTA DEL CENTRE CULTURAL CARD * JULIOL DE 1984 * Nº 95

Amara l'esperit de l'ésser de "Flor de Card" en aquella llunyana presentació del número u, i és bandera i arma -que ha permès tranquilitzar consciències a l'hora d'avaluar les crítiques amb adjectius com "tendenciosa" i "partidista"-: La Revista és un vehicle obert que pot aprofitar tot aquell que s'atreveix a encetar comunicació expressable des de les possibilitats que dona el paper, independentment de la possible comunió o discrepància amb les idees personals de cadascun dels membres del Consell de Redacció.

I és així perquè es considera que, de banda els lògics sentiments personals engendrats per multitud d'hores de feina, Flor de Card és una eina al servei de la comunitat i a disposició del qui la vulgui emprar.

I aquesta vella aspiració pren, amb la present, una nova forma: Flor de Card hi posa la capçalera, l'Editorial i el Batec, i un grapat inquiet de joves coordinat per en Llorenç Ramis hi posa tota la resta.

Potser es presenta una nova visió del món, un nous conceptes i objectius... els seus, els d'una nova generació integrant, amb els mateixos drets i deures que el més pintat, d'aquesta nostra comunitat llorencina.

Bolletí-revista del Card, Centre Cultural de Sant Llorenç des Cardassar.

Adreça: Carrer de Sant Llorenç, 36.

Juliol de 1984.

Número 95.

Dipòsit legal: 765-1973.

Edita: Centre Cultural Card.

Imprimeix: Apóstol y Civilizador (Petra)

Director: Bartomeu Domenge i Amer.

Cap de Redacció: Josep Cortès i Servera

Consell de Redacció: Felip Forteza

Guillem Pont

Guillem Quina

Guillem Soler

Miquel Sureda

Coordinador d'aquest número: Llorenç Ramis i Brunet.

COL.LABOREN

Llorenç Ramis		Portada
	Majoriyck	4
	Humor	20
Jota	Brrrmm	3
Jaume Salas	Cotxes	10
Devil	Heavy Metal	11
Andreu Galmés	Beatles	11
Joana Genovart	Més enllà	12
Jaume Rosselló	La "mili"	13
Mgda. estelrich	Poesia	14
Joan	Glup	14
G.N.P.C.	Calentures	15
Pedrolo II	Apraxis	16
Josep Cortès	Sa Coma	17
Maria Galmés	Batec	18
	Comptabilitat	
Pere J. Llull	Batec	18
Bel Nicolau	Distribució	
Andreu Amer	Tresoreria	
Felip Forteza	Secretaria	

NOTA

Els articles apareguts en aquesta revista expressen únicament l'opinió dels seus propis autors.

L'AMOLLADA

Bono, l'amollada, en termes generals, consisteix en una espècie de carrera il·legal on dos o més contrincants competeixen amb les seves motos.

L'amollada té les seves arrels a Manacor, on hi ha molts de lladres de bestiar i deriva de la Derbi C.H., que és un prototipus de gitano amollador. A Manacor hi ha basques amolladores a voler, per exemple la d'en Perotti, que és la principal. Darreument ja no vénen amolladors d'altres pobles a Sant Llorenç, i és per por de la bòfia (policia).

A Sant Llorenç hi ha bastants d'amolladors, i a més amb bones màquines (motos): tenim una bona remesa de Hondas Hurrricanes, de 75 c.c., em sembla que són vuit-, una partida de Puch Cobres de Cross, una Vespa Polini, un parell de Derbis i, a la categoria petita, varies Derbis Rieju i altres.

Els amolladors de Son Servera tenen els prototipus de Puch Monza, en general. Els de Manacor, moltes Derbis i Gimson i els d'Artà queden una mica curts: qualche Puch, alguna Rieju i molts de trastos de gitano.

La paraula "amollada", que significa, com ja us he dit, carrera il·legal, a altres llocs com Son Servera també li diven "picada".

Aquestes carreres il·legals se solen celebrar a les carreteres. Un bon lloc sol esser des de la Creu Roja fins davant S'Estel, que és el quarter general de l'amollador.

Aquí s'han arribat a repartir carnets d'amollador, carnets honoris causa i altres passatemps d'aquest tipus.

També es pot anomenar "amollada" al fet d'anar un grup de motos a qualche poble veinat. Una d'aquestes grans amollades que ja ha passat a la història pot esser la que férem el dia de la berena: anàrem a Cala Mesquida i hi havia prop de seixanta motos.

Esper que t'animis a montar en moto i que l'any que ve t'unesquis a la basca, i així podràs celebrar alguna d'aquestes grans amollades.

*Un sol
fi:
Mallorca.*

**CONSELL
INSULAR
DE MALLORCA**

Jota

GUIÓ
DIBUIXOS
LORENÇ
RAMIS

MANORINXK

QUE ES LO QUE IMPULSA
A UN REDUT GRUP D'HOMES...

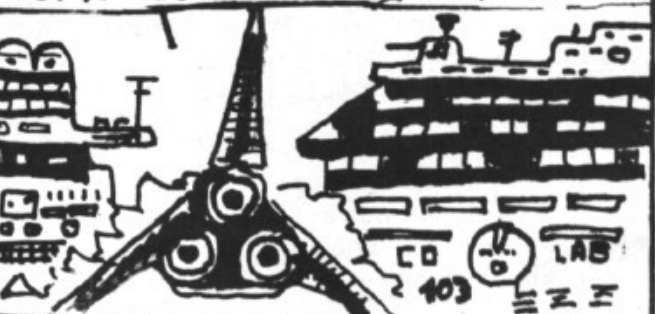
A DEFENSAR LA SEVA EXISTENCIA
ALLA ON ALTRES HAN PERDUT LA VIDA

L'INSTINT DE SUPERVIVENCIA
ES INNAT, I PER AIXO...

FAN DE LA SEVA SOBREVIVENCIA
UNA LLUITA DIARIA...

LA LLUITA ES FORTA: JA FA DASTANTS D'ANYS QUE ELS
HABITANTS DEL 10E PLANETA CONQUISTAREN PRACTICA-
MENT TOTA LA TERRA; UNICAMENT QUEDA UN REDUCTE DE RESISTENCIA

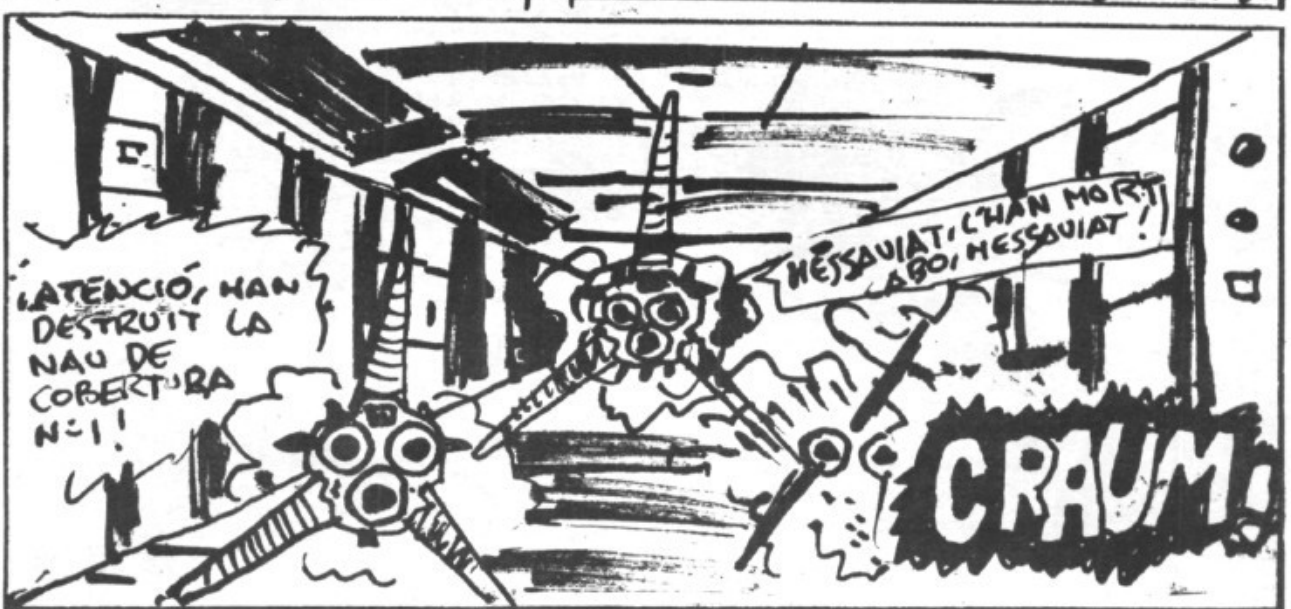

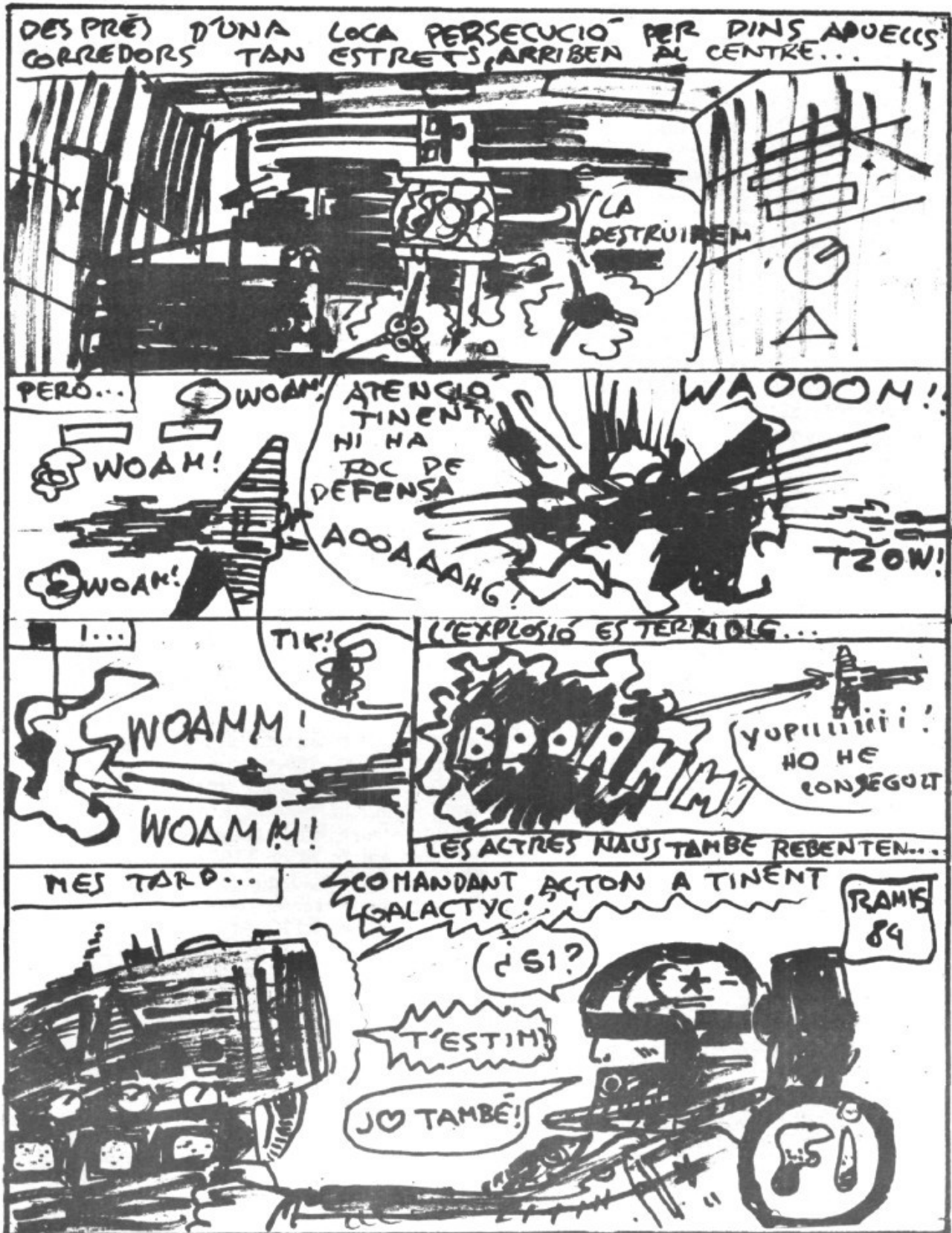
TINENT
PERE JOAN
GALAKTYC
SOLICITA
PERMIS PER
ATERIZAR
(ORDENADE)
JB 6706 K-2

Ja sé que la majoria de voltros està en edat de conduir una moto, però jo voldria parlar-vos d'automòbils.

Primerament xerrarem dels cotxes més econòmics, encara que no ho arribin a esser tant perquè tots aquests vehicles empren gasoliba SUPER (amb qualche excepció).

Els més econòmics, diria jo, són el típic 2CV, el Corsa 1000, el Panda, Fura 4L i el Renault 5 TL. No són tan econòmics perquè per fer un poc de via han d'anar molt exprimits de marxés i aquí s'incrementa el consum. Els seus preus oscil·len damunt les 550.000 el més barat fins a 650.000. Dins aquest grup hi podem incloure també el Fiesta-L.

Els de terme mig són el Renault 9, Ford Escort 1100, Ronda 1200, Talbot Horizon LS, Corsa TR, Citroën Visa Super X, Peugeot 205 SR. Gasten NORMAL i ofereixen una bona habitabilitat a un preu competitiu. El manteniment és de preu normal.

Dins la categoria mitja, però un poc més bons són el Ford Escort 1300 i 1600 Ghia, Ronda 75 CLX, Talbot Horizon GLS, BX-14 (Citroën), Renault 11-TSE.

Ara passam a la categoria que els espanyols consideram cotxes de luxe i que a l'estranger són considerats com a normals i fins i tot econòmics. Són el R-18 (un cotxe que a Espanya ha causat molta impressió i no és més que una berlina mitja); el Talbot Solara i Talbot 150 (aquests no han tengut gaire acceptació degut a una mala política comercial); Ford Orion (que no és més que un Escort amb un maleter més gros); el 131 Supermirafiori (un cotxe ja passat en aerodinàmica i en solucions d'habitabilitat); el Citroën BX 16 TRS, que és un coxarro que fins i tot el podríem excloure d'aquesta categoria. Té una aerodinàmica de lo més bo que hi ha en el món de l'automoció i un motor molt modern i avançat, amb unes prestacions fora de lo comú dins les possibilitats de la cilindrada 1600. D'aquesta categoria hi excloem el Sierra 1600 perquè és un cotxe d'importació i té un preu desorbitat.

Dins la tercera categoria, la de les Limousines petites posarem, en primer lloc, el Ford Sierra 2000 i 2300. És un magnífic cotxe quant a aerodinàmica, però no en mecànica, ja que porta els mateixos motors del desaparegut Taunus. Els Volkswagen Passat 1800 és un cotxe que té una velocitat bastant elevada, però, com sol passar, té un preu d'importació. L'Audi 80 CD

té unes prestacions d'autèntic deportiu quant a acceleració i velocitat punta; al Renault 20 TX el posaria dins el grup de cotxes massa vists i passats de moda i que tenen massa anys damunt les seves espatles.

Les principals virtuds del Citroën CX 25 són: aerodinàmica de lo més actual i uns frens mals de dosificar per un novell, però per un veterà són magnífics.

Ara passarem a un sector de l'automoció que jo diria que és el més venut dins la gent jove o no tant. Són els petits utilitaris dotats d'uns motors amb cilindrada i potència semblants als dels cotxes més grossos. Com heu pogut imaginar es tracta dels berlines deportives.

En primer lloc posarem l'Inocenti Mini de Tomaso, que té una carrosseria de lo més conseguida quant a estètica, tirant a agressiva i pràctica. Les seves virtuds són: una velocitat punta molt elevada (170 qm/h) i una arrancada fora de lo comú, cosa que sorprèn a la gent espanyola que creu que perquè és petit ha d'esser la típica capsa de mixtos que no es mou. A continuació passam a l'Autobianchi A-112 Abarth, que té una cilindrada molt disminuïda (1050 cc), però amb nervi degut als seus desenvolupaments relativament curts, i, evidentment, el llinatge Abarth.

Fora sortir d'aquesta categoria passarem a les berlines de més prestacions. Jo diria que la gent ha donat una publicitat molt grossa al Volkswagen GTI, i també dic que la té ben merescuda, perquè va esser el segon petit esportiu (el primer va esser el Mini Cooper 1300-S, que ja no es fabrica). El GTI presenta una carrosseria molt conseguida quant a habitabilitat (dissenyada per el carrosser italià Giugiaro); el seu motor actualment és el de 1800 cc, que guanya més elasticitat degut a l'augment de cilindrada (abans era de 1600 cc).

El Ritmo 130 Abarth porta motor de dos litres i en prestacions és el número 1 dins la seva categoria: una velocitat punta de 195 qmts/h., però a un règim molt elevat degut a que les marxés són molt curtes.

Bono, i aquí acabam. Si se'ns dóna una altra oportunitat "perquè jo som la Jota, i la Jota es deu al seu públic", xerrarem de cotxes de luxe.

Jaume Salas Riera

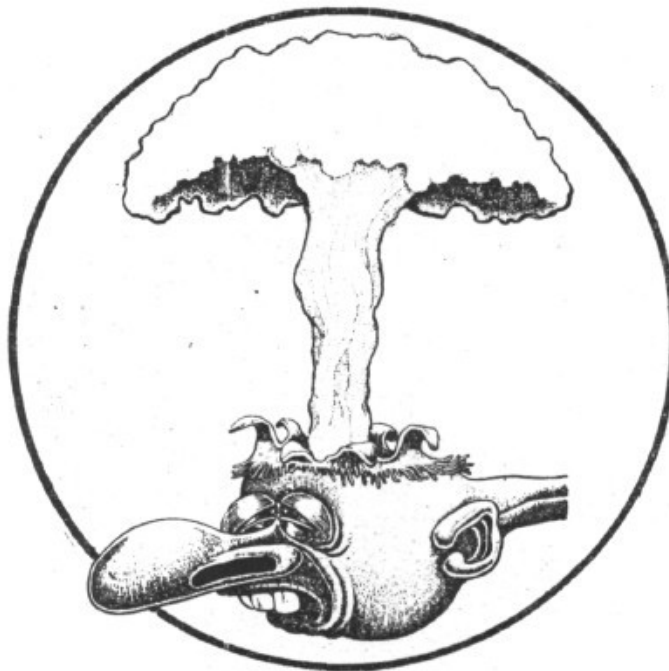
Aquest Cabo mos ha sortit "rana", com diu es col·lectiu.

S'altre dia, a Cala Millor -i contat per una de ses persones interessades-, es Cabo va esser interrogat de per què es "tios" d'es Bar "Dovil" (famós p'es seu renou inaguantable) no éntraven ets altaueus de sa terrassa dins es bar. I es cabo, vet-aquí sa putada, s'enfila amb aquesta: "Jo vaig an es bar i sa música no me molesta gens".

Vaja!, que ho és de viu! Noltros li diríem que quan anam an es vàter no mos molesta sa pudor que feim, però a lo millor sí que molesta an es veïnats! A lo millor si de tant en tant se feia ses orelles netes...

Si sa policia no és capaç d'arreglar es problema agrairíem an es senyors d'es bar -que ja els ho hem demanat tres o quatre pics-, que aturin ets altaveus de sa terrassa almanco devers les dotze de sa nit, que és una hora bona per a tots, i deixin d'emprenyar es veïnats.

Devil

BEATLES

Tot grup que ha aconseguit arribar a un lloc important dins l'àmbit musical ha partit amb la creença de no arribar-hi mai. Jugant, disfrutant i sacrificant-se només per la música començaren els Beatles, com a persones lliures dins la seva música, les seves idees i els seus ideals.

A poc a poc i amb el pas del temps varen sonar cançons com "Please, please me", "Love me do"... que marcaren un nou compàs, un nou, en definitiva, instint musical.

Més tard arribaren "Yesterday", "Let it be", "Yellow submarine", "Penny Lane", "Hey jude", "Michelle", "Get back"... no obstant més important fou la seva trans-

cedència social. La frase de que no es tallaven els cabells perquè no volien que els vessin les idees va esser revolucionària. Els joves, els "teenagers" (de tretze a deu anys) tenien un ideal a seguir.

Desgraciadament l'economia també hi tengué la seva maleida importància: dins Anglaterra la seva producció de discs fou més important que la pròpia exportació del famós "whisky". Pocs grups han aconseguit esser tan reconeguts i més pocs conseguiran marcar una etapa tan significativa com la que en John Lennon, en Paul Mc. Cartney, en Ringo Starr i en George Harrison varen marcar.

Andreu Galmés

A vegades és difícil parlar de segons quines coses, coses confuses, no sabudes... D'una d'aquestes coses m'agradaria parlar-vos. Vos heu aturat mai a pensar en la importància de l'ànima? No vos penseu que ara vos amollaré un xerrai de paraules religioses, ja que jo em consider atea i no crec en un Déu que mos regeix d'allà dalt ni en àngels d'aletes blanques, ni en una dona que essent verge va concebre un fill. Tot això són aspectes convencionals formats per la societat.

Però no em digueu que no vos ha passat mai estar davant una situació i tenir la impressió de ja haver-la passada abans, malgrat estar segurs del contrari. Jo li don una certa explicació i pens si podria esser la nostra consciència, el nostre caràcter, els nostres pensaments que passas-

sin a una altra persona quan ens morim. És normal que aquest interrogant quedi enlaire, com tantes altres coses misterioses, coses que voldria saber. Qui sap, a lo millor d'aquí a un parell d'anys quedaran contestades, però sempre n'hi haurà de noves per a contestar. Quina set de sabiduria que hi ha pel món!

Tornant a lo que xerràvem, esper que quan vos passi això penseu en mi i no vos assusteu: serà un avantpassat que tenia els vostres problemes, el vostre caràcter, els vostres complexes, en una paraula, un altre "jo".

Pareix mentida les deduccions que s'arriben a fer quan una es posa a filosofar!
Adéu amics.

Joana Genovart

VIDEO TOT

SETELMA-3

FOTOS CARNET

Santa Maria de Bellver, 4
SANT LLORENÇ

CA'S SERVERÍ

Cardassar, 25 * SANT LLORENÇ

Es prou conegut per tothom el fet de que el servei militar és defensat per uns i criticat per d'altres, però tots segueixen utilitzant invariablement la mateixa sèrie d'arguments per a recolzar les seves postures. Els detractors basen les seves crítiques en el seu caràcter obligatori, en el xoc que suposa per al jove l'adaptació a la vida militar i els possibles traumes que pot ocasionar a la seva personalitat. Els defensors esgrimeixen arguments relatius a la necessitat d'una co-participació de tots els ciutadans en la defensa nacional, en la implicació i integració de tots els joves en una tasca comuna i col·lectiva, amb la subsegüent formació d'una consciència de poble o nació que els congrega a tots en la realització d'aquesta obra conjunta que ha d'esser la Pàtria.

Es evident que el servei militar constitueix un canvi insospitat per al jove, que haurà d'adoptar una sèrie d'obligacions i deures que li caldrà complir. Però la realitat és que tot tipus de societat, a la vegada que ofereix als seus membres una àmplia gamma de drets, beneficis i incentius pel sol fet de pertànyer a ella, exigeix el compliment de diverses obligacions sense les quals seria impossible la seva existència.

El jove, durant la seva infància i joventut, i a través de la immensa informació que rebrà per part de pares i familiars, veu com la "mili" s'atracca, i es va formant una determinada imatge -normalment no massa tranquilitzadora- d'ella. Una vegada integrat dins la vida militar, emperò, aquestes fòbies desapareixen paulatinament, i es potencien diversos aspectes de la conducta del jove, com són la socialització, una major independència i autosuficiència, fet que està propiciat per la separació temporal d'uns pares dels quals, fins ara i en major o menor grau, havia depès. Evidentment, també es reforcen altres valors com l'amistat, l'esperit de sacrifici, l'altruisme, etc.

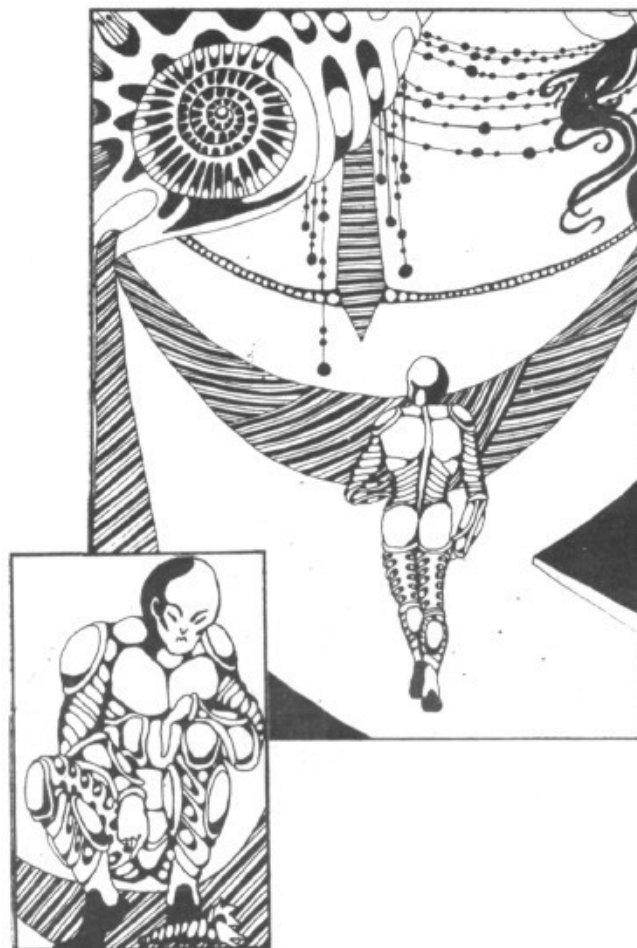
El jove que fa uns anys era encara un adolescent ple d'il·lusions i quimeres, ara deixa la casa i, per primera vegada, s'enfronta sol amb la vida.

Ha entrat al quarter. Ara li esperen uns mesos que deixaran marca en la seva vida. Ha entrat essen quasi un al·lot i sortirà -diven- fet un home.

Es trobarà moltes vegades davant un creuer de camins: compartirà les hores amb noves amistats -naturalment no tan bones com es feia comptes-, que li aniran descobrint nous horitzons, distintes perspectives de la vida i li brindaran altres filosofies. La Pàtria, l'honradesa, la religió..., l'egoisme, la rebel·lia, els mals amics... i ell haurà de decidir i triar entre les passions i la consciència.

S'atracca el dia de la Jura de Bandera. Probablement encara no ha jurat mai en el propi sentit de la paraula i ara ho farà. No és un joc de nins ni una festa d'estudiants, sinó una espècie de baptisme que el farà un soldat de la Pàtria i gravarà el seu nom a la llista dels elegits, perquè el bes que estamparan els seus llavis en el doblec de la bandera, declarant-lo ungit, el farà depositari del seu honor, la seva gransesa i la seva glòria.

Jaume Rosselló Brunet

Margalida Estelrich

Neix una planta, el vespre, sempre de nit,
amb flors de vimet, dirigint el teu camí.
Té el color blau perquè es besa sempre amb la immensa mar.
Si no l'has vista és que no saps ni somniar.
Mai no és regada ni se sembra amb les llavors.
Tu sols portar-la estreta dins el teu cor.
Mira't endins i veuràs el neixement petit
d'un primer pas que et durà a conèixer el teu fi.

Totes les flors simbolitzen un estat;
blanca de neu és la insígnia d'un infant,
el groc, de soletat; el verd, caldrà esperar
mil colors estimar.

Segons el somni les flors van canviant:
si estàs alegre floreixen dins el teu cant;
si la tristor t'oprimeix el teu dolç caminar
grises poncelles no s'obrin ni per respirar.

Ai! si sabéssim trobar-les sempre seguit...
La seva vida no dura més que una nit,
però si saps entendre-la bé i sense por
no morirà, viurà dins un tros del teu cos.
No et vulg is fer l'ignorant d'aquest tresor,
no vulguis esser com la gent que porta mort.
Tothom és impotent davant la veritat,
l'amor i la llibertat.

GLUP

Únicament ens separen dues passes.
Ell està davant jo agitant frenèticament
els braços i les mans i amb una mirada
que faria estremir-se al més cruel, mo-
vent lleugerament les ninetes dels ulls
com qui demana clemència per darrera ve-
gada.

La seva cara s'assembla a la del meu
fill petit quan se sentia descobert després
d'alguna trastada.

Tenc fred i no me'n puc anar. Hi ha
qualque cosa que em retén aquí, davant
ell. Supòs que qued per a desenganyar-lo.
Ell espera que li tiri la corda per aferrar-
se i poder tornar a la vida, una vida de la
qual se'n deu estar queixant continuament.

No sé perquè em mira amb aquesta
espècie d'extranyesa. Jo no tenc cap raó
per salvar-lo de morir ofegat, no el conec

de res, no m'ha fet cap favor mai de la
seva vida (que possiblement acabi aquí, al
moll).

Qualcú podria pensar que això afecta
a la meva ètica de persona, però, ¿quina
ètica pot tenir un home que va veure mor-
rir la seva dona i el seu fill petit i no va
fer res per salvar-los? Digueren que jo no
ha via pogut fer res i que, quedant davall
la biga en aquell incendi, vaig tenir molta
sort, però aquesta sort es converteix en
desgràcia quan veus la teva família calci-
nada completament, el teu petit convertit
en un barrejadís de despulles fumejants.

L'aigua tranquil·la s'enterboleix quan
emergeixen les darreres bombolles. Ara
torna estar tranquil·la. El pertorbador ja
l'ha deixada en pau.

Fa fred. Serà millor que me'n vagi a
jeure. Per ventura tot això no és més que
una pesadilla, però no és segur. No hi ha
pesadilles tan cruels.

Joan

DIVAGACIÓ SOBRE PORQUES I MAMONES

Per el professor en Ciències de Porques de
Pienso Dr. **Alfred K. Brown.**

Dedicat a na Cati Mari
(Cati M., t'estimam!)

Hola, bons dies/tardes/nits:

Jovenell i jovenelles, aquest article va dirigit a voltros per prevenir-vos d'un perill que assola tota la nostra geografia: les porques.

Supòs que tots els que vos preciau de cults sabreu lo que és una porca, però per si de cas, donarem una definició: Porca és tota aquella jovenella que mitjançant el seu cos físic i moral i amb l'ajuda de prendes incitants o materials provocatius, excita i revoluciona el pobre personal decent.

La porca sol actuar amb nocturnitat i alevosia, encara que també es veu qualche espécimen devers migdia. Aquests elements orgasmàstics actuen individualment, però sempre recolzats pel seus macarres. També es donen casos d'actuació en grup, però ja no són tan nombrosos. Son els anomenats "porcades".

La porca en sí no és perillosa, ja que no fa sinó excitar el personal i llavors no li lleva la calentor. La part perillosa és la segona, perquè, com he dit abans, la porca excita, però no lleva l'excitació mitjançant l'acte sexual, i això no deixa d'esser perillós.

Hi ha dues classes de porques: les de pienso i les d'aglà i garrova. Les segones són les millors ja que estan ben nutrides tant físicament com sexualment.

Una altra funció de les porques és pervertir els joves indefensos que surten innocentment de les cases amb el permís de la mare, i per això actuen de nit i de la forma següent: s'atraquen a l'individu en qüestió, li tiren quatre piropos subversius, li peguen una mirada profunda, el toquen un poc per les parts més sensibles... i aquell jove ja ha vessat. Ningú no li llevarà l'excitació de damunt i a més haurà de passar per caixa a donar els estalvis i donatius a aquestes feligreses nocturnes de l'assump-te sexual. Per això, joves, alerta! Guardau-vos de sortir tots sols de nit sense anar acompanyats de la sogra.

No citarem noms, però diré que les porques són abundants, per no dir nombroses, a la nostra estimada comarca. També

s'han vist aparicions esporàdiques a Muro, Esporles, Banyalbufar, Puigpunyent, Ca's Concos, així com a Son Moro, Ca'n Puça, Santa Cirga i Sant Fal.lus Exaltat.

La vestimenta d'una porca de primera categoria és la següent, començant per baix: sabates de colors enlluernants de més d'un pam de tacó (el color predilecte és el rosa), calcetins fluorescents del mateix color, o sigui, fent conjunt amb les sabates, calçons i minifalda que no arriba a tapar ni una quarta part de la cuixa (i si t'acotes un poc pots contemplar el "bosc caducifoli" de la seva marina. Això excita en quantitat). Dins aquests elements hi trobam les clàssiques bragues o breguers, que solen ésser més transparents que unes ulleres de cec, i que duen un reforç a la part sensible femenina i deixen contemplar l'alegre panoràmica d'"un dia nuvolat a Ca's Sollo". Seguint per amunt, jersé amb mànigues superretallades que deixen entreveure la senalladeta de xítzaros per davall el braç, en el cas de que la porca no porti xarxa de malles aguatadora del pes de la consciència, i això encara excita molt més. Pujant un poc més, veim els característics morros de llepadora o xupadora, amb els llavis de tres centímetres de diàmetre. Interiorment, llengua amb els seus botons gustatius i retràctils. Ulls excitants i provocatius, perversius i de mirada profunda. Sol deixar hipnotitzada la seva presa.

Per això, alliberau-vos de totes les porques possibles. Amèn.

P.D.- Suggestim que es tanquin aquests elements subversius dins una soll comunitària amb un cavallot semental per satisfer les seves angoixes. Gràcies.

G.N.P.C.

(Grup Netejador del Porcamen Comarcal)

Apunta l'alba a la ciutat d'Ottokan, i encara que aquí sempre ens cobreix l'obscuritat i just es pot saber si és matí o tarda per l'hora bàsica universal donada pels laboratoris cronològics de Randon, els anuncis comercials, única font de llum, il·luminen una vegada més l'eixam d'edificis estrets i alts. Les naus d'anti-gravitació estàtica tornen a surar per damunt dels obscurs núvols de boira cristallitzada i de residus industrials gasosos. Abaix, la pudor que recorr els carrers és comprensible gràcies a la capa de detritus que inunda tota la ciutat.

Cirrus guaita per la finestra i no pot contenir un pensament d'odi a tot allò que l'envolta. Cirrus és un home (?) que ha passat ja fa estona dels trenta, alt, magre, d'orelles molt perfilades i ulls botetxos. En aquests moments, pel carrer que es veu just baix de l'habitació de Cirrus es poden veure dos guàrdies del pensament magnètic fent la seva ronda diària, trepitjant les muntanyes de porqueria sense immutar-se i, una vegada més, una expressió d'oi i amargura neix a la cara de Cirrus. Pensa que, ja fa estona, hi havia camps on esplaiar-se a gust, camps verds i frondosos i amb un aire que convidava a respirar. Què ho era de feliç amb Samantha i els nins! I no serà la primera ni l'última vegada que Cirrus Plorarà, plorarà, sí, però de ràbia i d'impotència per no poder fer res davant tot allò. El món està perdut, sí, i ja no pots tornar enrera. L'home ha conquistat galaxies senceres, el mateix home que ha arribat als límits de l'infinit ara no té ni un metre quadrat d'espai verd on poder respirar tranquil.

Cirrus es vesteix ràpidament i baixa sense berenar a la recepció. Una al.lota d'ulls viveretxos i cara de porcellana diu somrient: "Bon dia!", i Cirrus, sense contestar, se la mira bé i pensa que deu tenir la mateixa edat que tendria Samantha, i un vent de dubte travessa el seu torturat cervell. Quasi sense alenar pregunta: "Perdoni, vostè és humana?" L'al.lota canvia d'expressió i la seva cara torna agressiva: "Senyor, aquí pot fer lo que vulgui, però d'això a insultar-me hi ha molt de camí. Així que molt alerta amb les paraules que diu!" Cirrus açota el cap empegueït i surt al carrer, si és que allò es podia anomenar carrer. Evidentment aquella recepcionista no era més que un dels milions i milions d'antropoides que circulaven per la terra, i Cirrus es va demanar si a la terra encara quedava qualche per-

sona humana i algun vestigi del que abans havia estat una esplendorosa raça. Devia esser, en realitat, l'única persona humana que habitava la terra? Un pensament angoixós el va invadir: I ell, era realment un humà o un antropoide més? Sí, ell ja sabia que tenia records de quan era al.lot, fotografies de quan va néixer i esdeveniments de la seva infantesa. Sí, sí, però a vegades als antropoides més evolucionats se'ls inculcava una memòria de la seva infantesa i als seus circuits impresos hi havia una vaga idea d'humanitat, i fins i tot tenien àlbums de fotos. N'hi havia que ni tan sols sabien que fossin antropoides.

Quan Cirrus trobava una persona amb trets del que realment era una persona, li demanava si era humà, per llevar-se de davant el gran dubte que feia anys i anys que l'assaltava.

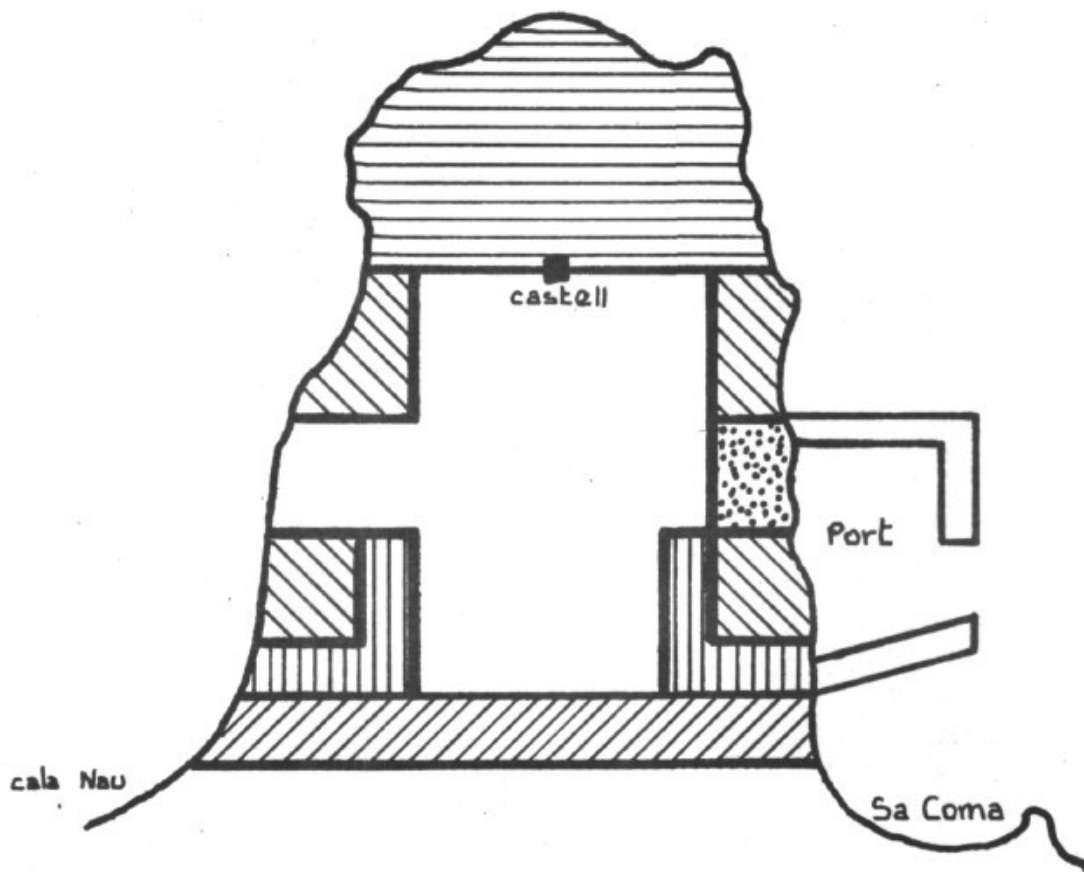
A l'oficina tot era fred i metàl·lic. Els ordenadors emetien renous que just eren acompanyats pels incongruents sons de cèl·lules elèctriques, circuits impresos i memòries biòniques dels que en presumien els secretaris-antropoides, els redactors-en cap-robots, i un llar etcétera. Cirrus se sentia enrevoltat de xatarra, però... ell ho era o no?, l'horrible dubte! El vespre arribà nerviós i angoixat a casa seva.

NOTÍCIES.- Avui, dia quíntuple, mínim gamma, de la quinta constel·lació minor Alpha d'Andròmeda, s'ha trobat el cadàver de Cirrus Agma al seu apartament d'Ottokan i Fanta-Roto. Era natural d'Antibrack, famosa fa molts d'anys per uns espais verds anomenats "camp". Cirrus es va suïcidar amb una pistola làser de la seva propietat pegant-se un tir a la nuca. Quan hi varen aèudir els veïnats, alarmats pel renou, el trobaren encara viu, però no pogueren fer-hi res. Diven que als darrers moments se li va sentir dir: "Ets humà?" L'increïble de la notícia és que Cirrus era humà! Sí, un humà! Qui ho hagués dit, avui en dia! Pot ser fos un dels darrers humans d'aquest planeta. Millor, un menys!

Atropoide-redactor Khenack Dhefek

EPÍLEG.- Potser que del darrer recó del mínim espai sorgeixi la vida, i llavors la terra sia terra i no un caramull de vida metàl·lica anquilosada, però, germans, resau perquè això s'estrevengui!

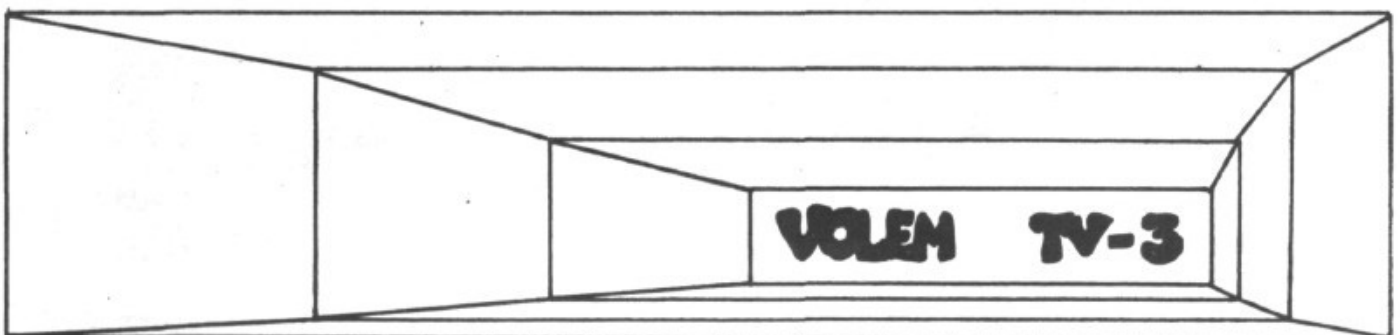
El segon Pedrolo

- zona verda pública
- urbanitzacions tipus "aldea" (fins a tres pisos)
- camp de golf
- xalets
- hotels
- zona de serveis del port

Si no ens han informat malament, això és, pam envant, pam enrere, el que pretenen fer a la punta de n'Amer.

Josep Cortès

RESTAURANT SALVADOR
POLLASTRES ROSTITS
PORTO CRISTO

Sureda, 1
Telèfon 570624

BEARN

Silenci, 7 - MANACOR

MES DE JUNY

12.- Naixement d'Isabel Jaume i Umbert, filla de Joan i Caterina, a Sant Llorenç.

20.- Defunció de Maria Femenias i Melis, als 74 anys, a Sant Llorenç.

Defunció d'Antònia Mesquida i Domenge, als 83 anys, a Sant Llorenç.

Defunció de Bernhard Geier, alemany, a Cala Millor, als 39 anys.

21.- Processó i ofici solemne.

22.- Naixement d'Helen-Francisca Soler Bloom, a Sant Llorenç, filla de Mateu i Christina.

23.- Matrimoni de Lluís Eduard Parra i Muntaner amb Maria Magdalena Pont i Ferrer, a Sant Llorenç.

Defunció de Francesc Morey i Esteva, a Sant Llorenç, als 17 anys.

24.- Sant Joan. Un any més es balla Sant Joan Pelut.

28 - Defunció de Joana Maria Llinàs i Bibiloni, als 85 anys, a Sant Llorenç.

Maria Galmés i P. J. Llull

BANC ESPANYOL DE CRÈDIT

BANESTO

La major empresa bancària d'Espanya
al seu servei.

CLÍNICA VETERINARIA

Hernán Cortés, 3
MANACOR
T. 554265

Burgues, s.n.
FELANITX
T. 581579

ASSEGURANCES

Cardassar, 17

ESPORTS

SOLER - PONT

C. Nou, 35 ☎ 56 93 10 Sant Llorenç

JOIERIA FEMENIAS

LLISTES DE NOCES
OBJECTES DE REGAL

Carrer del Rector Pasqual, 8 * T. 569072

ELECTRICITAT DE L'AUTOMÒBIL
Telèfon 569067 * SANT LLORENÇ

VIDRES I MIRALLS

CRISTALLERIA Sant Llorenç

Carrer Major, 71
Telèfon 56 92 11

- * MATERIAL FOTOGRÀFIC
- * ARTICLES DE LABORATORI

S'ESTUDI

General Mola, 11-E
(Baix de's Cos)

Tel. 55 40 78 MANACOR

